

20 dhjetor

Dita e pestë e Nëntëditëshit të Krishtlindjes i kushtohet figurës së mrekullueshme të Nënës dhe Mbretëreshës sonë, Marisë, të cilën e sodisim në ikonën e Lajmërimit, ashtu siç dëgjuam në Ungjill. Ajo është modeli i shpresës së krishterë, sepse ajo i është kushtuar totalisht Hyjit, duke mos pritur asgjë nga bota, por vetëm duke ia besuar veten Atij.

Ajo është një model shprese kur e shoqëron të Birin në misionin e tij për të kumtuar lajmin e mirë, duke merituar lumninë e shprehur nga Jezusi për ata që e dëgjojnë Fjalën dhe e vënë në praktikë atë.

Po ashtu... ajo është model shprese kur merr në krahë Birin e ulur nga kryqi, në pritje të premtimit të ngjalljes dhe kur së bashku me Apostujt në Çenakull pret ardhjen e Shpirtit Shenjt mbi Kishën e re që po lindte, ashtu si Ajo e kishte marrë në Lajmërim.

Pra, edhe sot po flasim për kontekstin e shpresës; një shpresë “e zakonshme” e dëshmuar nga shqetësimi i Marisë kur engjëlli e përshëndet atë. Siç thashë më parë, Maria nuk priste asgjë nga bota, pasi ajo i kishte vendosur të gjitha shpresat te Hyji: njohja e vetes si “hirplote” është një zbulim i ri për të, që e bën të ndërjegjësohet për identitetin e vet.

Zoti u jep gjithmonë një emër të ri atyre që u jep një rol të veçantë: Maria quhet “hirplote”, Ai që do të lindë prej saj “do të quhet Biri i Hyjit” ose Emanuel Hyji-me-ne, sipas fjalëve të Isaisë profet që dëgjuam në leximin e parë.

Vëllezër dhe motra, edhe ne morëm një emër të ri ditën e pagëzimit tonë, një emër që përmban identitetin dhe misionin tonë. Edhe ne, si Maria, jemi mbushur me Shpirti

Shenjt dhe jemi hirplotë, edhe ne jemi bërë bij të Hyjit si Jezusi.

Ashtu si Maria, misioni ynë është ta mirëpresim Jezusin në Fjalë e Eukaristi dhe, siç thotë Shën Françesku, ta lindim atë në botë me vepra të mira; ashtu si Jezusi, misioni ynë është që ta përhapim lajmin e mirë të shpëtimit në mbarë botën, në mënyrë që mbretëria e Hyjit të realizohet këtu dhe tani, në jetën tonë dhe në atë të bashkëkohësve tanë.

Natyrisht, na është besuar një mision shumë i madh, por pikërisht këtu, në këtë kontekst, në këtë zakonshmëri, shpresa e krishterë luan rolin e saj: pavarësisht nga vetëdija për vogëlsinë tonë, ne përgjigjemi si Maria: “*Unë jam shërbëtorja e Zotit: Më ndodhtë siç the ti!*” (Lk 1,26).